Ч. 124. Неділя 16 (3) червня 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї на цілий рік К 4·80 на пів року „ 2·40 на чверть роау „ 1·20 місячно . . . „ —·40 Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою: на цілий рік К 10·80 на пів року „ 5·40 на чверть року „ 2·70 місячно . . . „ —·90 Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Перед відкритем Ради державної. — В Росиї заносить ся на великі події).

Wiener Allg. Ztg. пише, що кандидатура дра Вайскірхнера на президента палати послів показала ся неможливою. Не лише социялісти, але також инші сторонництва противні тій кандидатурі. Социялісти виступають против Вайскірхнера длятого, що він хоче бути рівночасно президентом палати і директором віденьского маґістрату. Неохота серед социялїстів против его особи така велика, що на случай тіснійшого вибору між ним а Чехом, будуть голосувати на Чеха, хоч би ним був навіть др. Крамарж. В наслідок того вигляди дра Ебенгоха поліпшили ся. Нинї єсть він одиноким поважним кандидатом. На віцепрезидента социялїсти ставляють пос. Пернерсторфера, німецкий народний союз дра Штайнвендера, Чехи дра Жачка, а Поляки — як каже Wiener Allg. Ztg. — дра Дулембу.

Клюб социяльних демократів закінчив вчера свої наради, вибравши комісию парляментарну з 12 членів, що належать до ріжних народів. З Поляків увійшли до тої комісиї пп. Гудец і Дияманд, з Русинів Вітик. На віцепрезидента палати висувають социялїсти кандидатуру пос. Пернерсторфера. Крім того жадають для себе двох секретарів, на котрих визначили послів Шумаєра і Томашка, віденьского дописувателя часописи Prava lidu.

В Росиї лагодять ся мабуть великі події, як можна здогадувати ся з телеґрам, які нинї наспіли з Петербурга. Именно доносять звідтам: Дня 18 мая довідала ся поліция, що в мешканю посла Озоля, де відбувають ся засїданя социяльно-демократичної партиї, сходять ся також члени революцийної арґанізациї войскової. Той здогад потвердив ся відтак по арештованю кількох членів згаданої орґанізациї революцийної з приводу домашної ревізиї в мешканю Озоля, при чім найдено численні документи вказуючі на то, що 55 послів до думи, котрі творять социяльно-демократичний клюб в думі, утворило заговор для поваленя правительства при помочи оружної ворохобні і для заведеня демократичної републики. Аби осягнути ті цїли, згаданий союз поробив слїдуючі зарядженя: Получив ся з иншими тайними противзаконними союзами, а то з центральним комітетом російскої социяльної демократиї і робітничої партиї, з петербурским комітетом тої партиї і з цїлим рядом комітетів льокальних, стоячих під приказами центрального комітету. Той союз піддав ся також орґанізациї центрального комітету, але для приготовленя ворохобні сам кермував роботою тайних комітетів, заложених в ріжних місцевостях державы. До тайних комітетів вислано також обіжники, в котрих поручено при помочи аґітациї підбурювати населене против правительства, шляхти, урядників і властителів землї.

Дальше поручено тайним комітетам, аби селян, робітників і вояків так підбурених лучили в громади для використаня невдоволеня і для устроєня спільної ворохобні войска, селян і робітників.

У відозві до селян взивав їх той союз до твореня стоваришень і сполуки з робітниками для борби з правительством, аби обняти в свої руки власть державну. Тайний злочинний союз уважав найблизшою цїлию своєї дїяльности приготовлене войскової ворохобні і назвав ся войсковою орґанізациєю. З российскою социяльною демократиєю удержував союз безпосередні зносини. За посередництвом одного із своїх членів, посла Ґеруса, устроїв союз 12 с. м. в Петербурзї тайні збори тої орґанізациї. Дальша та войскова орґанізация приймила від ґарнізонів в Петербурзї і Вильнї вказівки і приймила депутацию петербурґского гарнізону, котра обіцяла їй свою поміч.

Згаданий союз творив осередок, в котрім лучили ся революцийні комітети місцевих тай-

Маєр і Мілєр.

(З нїмецкого — Макса Віолї).

Була се фірма в місті найсолїднїйша і найлїпше реномована. Єї слава сягала далеко, навіть поза мури родинного міста, і перший лїпший хлопчина з улиці знав, де находить ся склад вин Маєра і Мілєра, а також се, що они мають ускладаний чималий маєточок. Додавши до того, що оба панове були молоді і трудящі, можна би погадати, що весь сьвіт міг би їх судьбі позавидувати. А однак, як се часто буває, оба не чули ся щасливими.

Були се вдачі глубоко романтичні, мрійливі, повні поезиї, найменше непорозуминє не ранило їх сердець. В місцевій часописи показували ся від часу до часу поезиї, повні туги і болю, підписувані назвищем Маєра або Мілєра. В послїдних часах їх мелянхолїя доходила до вершка. Оба ходили блїді та задумані, а коли Маєр зітхнув, відповідало єму як відгомін зітхненє Мілєра. В цїлій місцевости знали добре причини, чому фірма Маєр і Мілєр так мелянхолійно продає свої вина. Лише три особи, найбільше в тій справі інтересовані, не знали про нїщо, а се будівельний підприємець Віннінґер і єго дві доньки, Олена та Кляра.

Обоє дівчата були знані в місті як найгарнїйші на цїлу околицю. Особливостию було се, що якоби близнята були так до себе подібні, що навіть батько часто милив ся, беручи одну за другу. Отже в тих двох сестрах фірма Маєр і Мілєр були залюблені по уха.

Як лише вечером замкнули склеп, спішили оба до дому свого приятеля Віннінґера і сидячи напротив дївчат в нїмім одушевленю, тратили цїлі години. Однако слово якоїсь заяви не зависло доси на устах жадного, бо були у своїй любови дуже несьмілі та боязливі. Мовчки вдивляли ся мелянхолїйно в гарні лиця дївчат, а коли місяць станув уже на небі високо, вертали до дому, зітхаючи і були такі нещасливі, як перше.

Тревало так вже кілька місяців, коли нараз прийшла катастрофа, котра в канторі Маєра і Мілєра зробила таке враженє, як би що найменше настав конець сьвіта без ніяких попередних знаків. Сю катастрофу викликала панї Мавзінґер.

Панї Мавзінґер була ходяча лїтопись міста, і робила поважну конкуренцию місцевій ґазеті, бо єї вісти були далеко цікавійші від тих, які подавали ґазети.

Одної недїлї рано панї Мавзінґер, відвідавши коротко Маєра і Мілєра, заявила невинно, що кольонїяльна фірма Гербер і Ґутенштайн в найблизшім часї має попросити о руку Олени та Кляри. Маєр і Мілєр не сказали одного словечка, неначеб нїчого не чули, однак їх блїді лиця зраджували, що старають ся над собою запанувати. Та ледви за гостем замкнули ся двері, оба з розпуки немов задеревіли.

Перший очуняв Маєр, бо був старший і сильнїйший. Глянув на свого товариша болїсними очима і хиткими кроками вийшов з комнати. Кілька мінут опісля вже був на улици. Єго лице було блїде, очи палали дивним блеском, ішов просто до дому свого приятеля Віннінґера. Не спиняючись, ішов крізь малий городець, коли нараз між корчами побачив Олену, що сидїла похилена над роботою. Підійшовши, усїв коло неї. Довго не міг вимовити слова, лише єго віддих був тяжкий, так що здивована дївчина піднесла на него налякані очи.

— Що вам, пане Маєр? — спитала своїм звінким, солодким голосом. Минула хвиля, заким вспів видобути зі себе слова:

— Люблю вас над житє! Чи хочете зробити мене найщасливійшим чоловіком на земли і стати моєю жінкою?

Олена зблїдла. Тремтячи положила свою руку на єго долони і сказала:

— Простіть, пане Маєр, не можу бути вашою жінкою. Не люблю вас, люблю иншого.

— Иншого? Ви любите иншого? Нехай вам Бог простить! Прощайте раз на все!

Сказавши сї слова, вибіг на улицю і незабаром знайшов ся у своїм мешканю. Тут, кинувши оком на пістолет, що висїв над ліжком, усїв при бюрку, щоби написати свою останню волю.

Коли писав, Мілєр, котрий тимчасом також очуняв, вийшов на улицю, звертаючи свої кроки в ту саму сторону, що Маєр. Коло церкви стрітив Кляру. Звичайно такий смирний і боязливий, в сїй хвили був на все приготований. В коротких словах висказав їй свою любов, питаючись, чи хоче стати єго жінкою.

На ті слова Кляра почала тремтїти на цїлім тїлї, очи наповнили ся слезами і она горячими словами просила єго о прощенє, що мусить відкинути так цїнне для неї предложенє.

них товариств, працюючи в користь скликаня конституанти і заведеня социяльно-демократичної републики в Росиї. Всї місцеві комітети присилали свої справозданя тому союзови, котрий в той спосіб мав перегляд сил і средств революционїстів. Скликувано заступників тайних комітетів для удїлюваня їм інструкций та висилано членів на ріжні збори для виголошуваня підбурюючих бесїд. Союз мав також фальшиві пашпорти, котрими заосмотрював особи, що хотїли укривати ся перед властями. — 55 послів думи єсть в слїдстві і длятого після закона мають бути часово виключені з нарад думи, а 16 з них, котрі брали в заговорі визначну участь, мають бути арештовані. Правительство предложило ту справу думі і внесло, аби тих 55 послів сейчас виключити з засїдань думи, а 16 віддати прокураториї.

Як дальше доносять, дума відкине жаданя правительства, а в такім случаю прийде до розвязаня єї. Палату думи обсадили сильні віддїли войска, жандармериї і полїциї. Особам цивільним вступ на площу перед думою заборонений.

Справа та обговорювала ся на вчерашнім вечірнім засїданю. Президент кабінету Столипин заявив, що дума мусить сейчас рішити предложену ним справу. Коли би дума не хотїла позволити, аби 16 згаданих послів відведено сейчас до вязниці, то правительство буде то уважати заявою, що дума не хоче дальше з ним працювати. Правительство скидає з себе всяку одвічальність за безпечність держави, коли обжаловані не будуть сейчас арештовані.— Кадети предложили, аби то правительственне внесенє передано окремій комісиї. Правиця і жовтнївці голосували против того. Наради прибрали дуже бурливий напрям, социялїстів названо зрадниками краю і закидувано їм найбільші злочини. Вкінци перейшло внесенє кадетів з додатком, що комісия має складати ся з 22 послів. В склад комісиї увійдуть лише члени сторонництва лївиці і кадети, прочі сторонництва не хотїли в нїй взяти участи. В наслїдок того імовірно, що внесенє правительства буде відкинене, а в такім случаю дума буде розвязана. До півночи вибір комісиї не був окінчений. Войско все ще окружає палату думи.

Ті несподівані події викликали в цїлім місті велике враженє, але не гадають, аби з тої причини вибухли заворушеня.

Нинї наспіли з Петербурга слїдуючі вісти:

Петербург 15 червня. Вчерашні події були для більшости несподіванкою і викликали величезне заінтересованє. Войско і жандармерия удержують порядок на улицях, що ведуть на площу перед Думою.

Дискусия в Думі була вчера незвичайно бурлива. В кількох фабриках настало заворушенє. Революцийних емісариїв арештовано в касарнї. Правительство єсть змушене в цїли недопущеня нещастя проявити силу і неустрашимість. Позаяк Дума постановила віддати справу виданя послів комісиї, котра має зложити звіт до 24 годин, можливе єсть відроченє розвязаня Думи, однак сумнїваають ся о тім, бо правительство поставило ультіматум.

Кількох социялїстів старало ся ратувати ся втечою. Як зачувати, втеча мала удати ся послови Озолеви. Много зависить від того, чи — як зачувати — право виборче буде змінене декретом. Песимісти сподївають ся розрухів і страйку зелїзничого, але що видано далеко сягаючі зарядженя і люди втомлені вже революциєю заховують ся спокійно та признають слушність правительству, перейде мабуть все спокійно, поминувши якісь поменші події.

Новинки.

Львів, дня 15-го червня 1907

— Іменованя. Міністерство торговлї іменувало матуристів гімназияльних: Едварда Бараля, Болесл. Тарновского і Ів. Венгляржа практикантами рахунковими Дирекциї почт і телеґрафів у Львові. — Президия краєвої дирекциї скарбу іменувала в етатї урядників салїнарних в Галичинї і на Буковинї канцелїста в зарядї салїнарнім в Бохнї, Теофіля Трибулу ad personam официялом канцелярийним в Х. кл. ранґи. — Радник суду краєвого Володимир Арґасїньский у Львові і Зиґмунт Дворский в Чернівцях іменовані радниками висшого суду краєв. у Львові. — Радник суду краєвого Йоахим Лисяк в Тернополи іменований радником висшого суду краєвого при окружнім судї в Станиславові.

— Саранча у Львові. Вчера — як читаємо в нинїшнім „Dziennik-у Polsk-ім" — около 3 год. по полудни перелетїли понад Личаківским кладовищем рої саранчі, що надлетїли від полудня. З саранчею леґіли (?) якісь незнані у нас мотилї (?) і комарі (?), а поза нею богато птиць, що ловили саранчу в летї. Рої саранчі, що перелїтала над Львовом, не були великі; могли числити що найбільше кілька сот тисячів штук. Тота саранча перелетїла до нас мабуть з Угорщини, де она спала у великій масї і наробила там величезної шкоди.

— Огнї. В Мізуни згоріло дня 12 с. м. 20 загород селяньских. — Оногди по полудни вибух огонь в Сихові в домі Лаврентия Рімера, де єго семилїтний син, що бавив ся сїрничками, підпалив хату. Від сеї хати заняли ся дві сусїдні Андрія Тиняя і Станислава Шидловского. При помочи місцевих господарів а відтак і сторожий пожарних із Зубри та Львова удало ся по двох годинах огонь на стілько обмежити і пригасити, що згоріли лиш три хати, котрі первістно були займили ся.

— Сумний конець весїля. В Неполомицях, бохеньского повіта, відбувало ся минувшого понедїлка на присїлку званім „Гробля" весїлє у одного з тамошних господарів. Молодий і палкий Франц Бистровский, син господаря з Неполомиць, попересчив ся з капралем від уланів, Йосифом Кочуром, заказуючи єму танцювати зі своєю нареченою, що була дружкою на весїлю, а до того ще й вдарив єго боксером в голову та зранив досить значно. Подразнений тим і обиджений на своїй чести Кучер вийшов зараз з весїля і пішов до касарнї в Неполомицях. Тут взяв свій службовий револьвер, набив єго і очевидно вже в замірі мести вернув на весїлє. З початку не показував по собі ніякого роздразненя, а навіть сїв собі з своїм противником і єго нареченою при однім столї; за хвилю однак добув револьвера і стрілив до Бистровского, а відтак і собі в голову. Майже в однїй хвили повалили ся два трупи на землю. Кучерови пробила куля мозок наскрізь і він в тій хвили погиб, а Бистровский давав ще слабі ознаки житя і єго відвезено до шпиталю в Неполомицях, де він не відзискавши притомности, на другий день рано помер.

— Ви мене не любите? — спитав глухим голосом Мілєр.

— Так — захлипала дївчина.

— Чому?

— Бо... люблю иншого — відповіла швидко і щезла єму з очий.

Хвилю стояв нїмий коло воріт города, а відтак зі зломаним серцем потягнув до дому. На чверть години замкнув ся в своїй комнатї. В довгім листї списав свої останні зарядженя, потім виняв зі шафки маленьку фляшину з трупячою головою, а провіривши, що в нїй було, сховав єї до кишенї і вийшов з дому.

Минувши людні улиці міста, звернув ся до малого лїску, куди нераз вибирав ся з Маєром на прохід. В лїску вишукав малу полянку, де звичайно оба віддавали ся мріям, і усїв серед трави. Хвильку сидїв без руху, а вкінци витягнув фляшину.

— Мусить стати ся... — сказав сам до себе. І дві тяжкі слези наповнили єму очи. Підніс фляшину до рота, щоби випити отрую.

Нараз спинив ся. Кільканайцять кроків від него сидїв у траві Маєр з пістолетом коло правого виска.

— Бій ся Бога, Маєр, що робиш?! — крикнув Мілєр.

Маєр відвернув ся і побачив свого товариша, ще з фляшиною коло рота і відповів роздратований:

— То само, що ти хочеш. Хочу умерти.

— Умерти! Такий молодий і многонадійний, маючи такий знаменитий інтерес? — сказав Мілєр.

— Не говори дурниць! — крикнув Маєр. — Ти так само молодий, многонадійний і богатий, як я, а однак хочеш отроїти ся. Раджу тобі, виляй сю отрую та йди до дому. Твій біль не може бути такий страшний, як мій. Переболиш і збережеш добру память про мене...

— Анї мінути не хочу жити довше! — крикнув Мілєр. — Люблю Олену і сьвіт без неї для мене нїчим. Мушу вмерти. Будь здоров, друже!

— Моя судьба не лїпша від твоєї. Люблю Кляру, она любить иншого... Будь здоров, Мілєр!

— Будь здоров, Маєр! — дало ся чути з другої сторони і фляшина з отруєю знайшла ся знову коло рота Мілєра.

— Що тобі прийшло до голови — перервав ще Мілєр — умирати такою смертию, як миши і щурі. Може отруя не дїлає добре і будеш лише мучити ся кілька днів, заким умреш.

— То добра отруя — відповів Мілєр. — В кождім разї лїпша, як твій пістолет. Рука тобі здрігне ся, зраниш ся лише, і кілька місяців будеш мусїв лежати в ліжку тяжко хорий.

— Я умираю спокійно — сказав Маєр.

— А хочби навіть рука тобі не здрігнула ся, то можеш не поцїлити — замітив Мілєр.

— Я — не поцїлю? — крикнув обурений Маєр — я, котрий на двайцять пять кроків цїляю аса?

— Прошу тебе, Маєр, бодай в послїдній хвили житя не бреши так страшно! — сказав Мілєр.

— Я брешу? — крикнув Маєр, червоний з досади. — Постав фляшину на земли!

— На що?

— Побачиш зараз!

Мілєр поставив фляшину коло себе. Маєр підніс пістолет і змірив ся. Роздав ся вистріл і скло розскочило ся на дрібні кусники, розливаючи отрую по земли.

— Ну, добре стріляю? — спитав Маєр з триумфом.

Мілєр не відповів нїчо, лише по хвили спитав живо:

— Чим я тепер отрою ся?

Маєр почухав ся в потилицю.

— Се правда — сказав перепуджений — чим я тепер застрілю ся, бо я мав лиш одну кулю?

Настала хвиля мовчанки.

— Що тепер дїяти?

— А може се палець божий? — замітив Мілєр.

— Мілєр, знаєш, се певно палець божий — сказав Маєр.

Похилені, рамя при рамени повернули до міста. Перед самим домом побачили задиханого Ваннінґера.

— Ах, вкінци вас маю! — крикнув. — Що ви виробляєте?

— Я хотїв умерти, бо люблю Олену — відповів гробовим голосом Мілєр.

— То чомуж осьвідчив ся Клярі, котра жиє лише для Маєра?

— Для мене! — крикнув Маєр урадуваний.

Похибка зараз вияснила ся і траґедия серць закінчилась двома вінчанями.

— **За 3 сантіми — 8.000 франків коштів процесу.** Не аби, яка лиха доля постигла одно француске товариство зелізничє. Один париский банкір купив на двірци білет до одної із стаций, але з якоїсь причини спізнив ся до поїзду і мусів ждати аж до найблизшого поїзду, котрий відходив за дві години. Не маючи що робити, став він читати тарифи зелізничі і при сій нагоді переконав ся, що заплатив за свій білет 15 франків 45 сантімів (сотиків), замість 15 франків 42 сантімів, або о 3 сантіми більше, як належало ся після тарифи. Пішов отже до каси і зажадав, щоби єму звернули тих 3 сантімів. Єго розуміє ся висьміяли. Він тоді вніс жалобу до інспектора двірця, але той жалобу відкинув. Тепер вже банкір розсердив ся і написав письмо до товариства тої зелізниці. Єму не відповіли нічого. Він написав другий раз, але й сим разом не дістав ніякої відповіди. Тепер же банкір вже упер ся і постановив упімнути ся о своїх 3 сантімів на судовій дорозї і подав через адвоката жалобу о зворот трох сантімів. Дирекция і товариство зелізниці сьміяли ся з того, бо суд першої інстанциї відкинув жалобу. Банкір процесував ся дальше через всі інстанциї, аж справа оперла ся остаточно о касаційний трибунал і він — виграв процес. Товариство зелізниці мусіло звернути банкірови его три сотики, а крім того заплатити ще 8.000 франків коштів процесу.

— **Самоубийство.** Дня 8 с. м. около 12-ої год. в ночи відобрав собі жите в Заліщиках вистрілом з револьвера 26-літний Едмунд Шеремета, екстерніст тамошної учительскої семінариї, син дорожника з Калуша. Причина самоубийства не звістна.

— **Розправу судову** против бувшого урядника зелізничого Белковского і єго спільнички касиєрки, обжалованих за продаване фальшивих білетів зелізничих, котра була вже визначена на день 20 с. м., відкликано знову, а то з тої причини, що викрито несподівано ще третого виновника, котрий служив Белковскому за посередника при продажи фальшивих білетів на провинциї. При тім піднесено против Белковского підозріне, що він брав участь у доконаній перед кількома роками значній крадежи з каси зелізничої в Стрию.

— **Конкурс.** Виділ товариства „Руска Бурса в Тернополи" розписує отсим слідуючі конкурси: А) на посаду першого настоятеля, котрий дістає мешкане з 3 комнат і кухні, опал і сьвітло; Б) на посаду другого настоятеля, котрий дістає мешкане, складаюче ся з одної комнати, опал, сьвітло і харч. Реченець до вношеня подань: 25 червня 1907; В) На 140 місць для учеників шкіл середних, котрих прийме ся на 1907/8 рік під слідуючими условинами: 1) Батько ученика мусить бути членом Бурси, зложити одноразово на інвентар 4 К і виставити заяву, що з'обовязує ся точно з гори платити визначену єму оплату. 2) Оплата місячна за цілковите удержане виносить 30 К. Біднійші, коли предложать достовірне сьвідоцтво убожества, можуть бути приняті за оплатою 20 — 30 К місячно. 3) Кождий питомець має бути цілком здоровий, що ствердить лікар на початку року шкільного. 4) Принятий до Бурси має привезти з собою: 6 пар біля, 4 простирала, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар скарпиток, 4 ручники, подушку, ковдру і коцик. 5) До поданя долучити треба: сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво убожества і 20-сотикову марку на оплату відповіди. 6) Подаваня вносить ся найпізнійше до 25. липня 1907 на руки настоятеля Бурси о. др. Николая Конрада в Тернополи.

— **За знущане ся над вояками.** Із Загребу доносять: В одній шкадроні стоячого там залогою полку драґонів було богато случаїв, що підофіцири і офіцири знущали ся над вояками. Родини тих вояків внесли жалобу до команданта бриґади ґен. бар. Маршалля а той приїхав несподівано на інспекцию та завізвав тих вояків, котрі хотять внести жалобу, щоби виступили з ряду. На то виступило 40 вояків і подали жалобу. Бар. Маршаль поручив авдиторови перевести слідство, котрого вислідом було, що майора ґр. І. Любеньского перенесено в карній дорозї до иншого ґарнізону, двох поручників засуджено на вязницю а трох инших офіцирів і цілий ряд підофіцирів на довший арешт.

— **Велике нещастє** стало ся сими днями у Вілерле Нансі у Франциї підчас вечірні в тамошній церкві. На хорах коло орґанів, де сьпівали два славні сьпіваки Шмідт і Паліярді, зачали були молоді люди так тиснути ся, що аж зломили поруче хорів і всї, що були оперті до того поруча, попадали на землю; один з них потовк ся тяжко. Рівночасно вирвана цегла впала на голову якійсь пані Марґо з такою силою, що єї убила на місци. Крім того спадаюче камінє побило тяжко дві особи а одну легко.

† **Померли:** О. Лев Щавіньский, парох Самбора, почестний крилошанин, шамбелян Єго Сьвятости папи римс., тит. радник еп. Консисториї ітд., упокоїв ся по тяжкій і довготревалій недузї дня 12 с. м. в 65. році житя, а в 38. р. сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 15 червня. Комітет 8 німецких партий вільнодумних згодив ся на то, щоби тим партиям поручити утворенє німецкого союза при застереженю партиям самостійности. Цїлию союза має бути стереженє і підпиране в Радї державній народних справ і інтересів німецкого населеня. Начальство союза має бути повіренє президиї з 9 членів, в котрім поодинокі партиї мають мати участь у відношеню до своєї чисельної сили.

Париж 15 червня. Echo de Paris доносить, що Франция на гаґскій конференциї не думає заявляти ся безпосередно за охороною приватного майна підчас війни, бо не хоче обмежати собі свободу акциї.

Петербург 15 червня. До „Нов. Врем." доносять з Севастополя, що там вернули два панцирники военні для арештованя вояків викликуючих заворушеня. Виновних арештовано; слідство веде ся.

Пенза 15 червня. В двох повітах тутешної ґубернії появили ся збройні ватаги. Для їх зловленя вислано драґонів і піхоту.

Тифліс 15 червня. В Александрополи коло касарні застрілив незвістний чоловік 6 вистрілами з револьвера начальника відділу зелїзничого баталіону пор. Костенка.

Познань 15 червня. В процесї ґр. Квілецкої в справі підсуненя дитини видала вчера IV. палата цивільного суду краєвого вирок, наказуючий ґр. Квілецкій зложити присягу, що неправдою єсть, мов би єї син був чужою, підсуненою дитиною. Коли би обжалована відмовила зложити ту присягу, то дитина буде признана Цецилиї Маєровій, котра запізвала ґр. Квілецку о відданє їй єї дитини.

Катанія 15 червня. Вчера о 6 годині 35 мінут настав вибух вулькану Стромболї, котрий викидає великі маси каміня і попелу. Дало ся також почути легке землетрясенє.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 14 червня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·50 до 9·70; жито 8·— до 8·20; овес 9·— до 9·30; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 9·— до 9·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 11·50 до 12·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).